

Πόσο βαρετή θα ήταν η ζωή μου αν...

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Πόσο βαρετή θα ήταν η ζωή μου αν δεν έκανα το επάγγελμα που κάνω. Αν δεν ήμουν ψυχοθεραπευτής. Αν δεν ποθούσα να παρατηρώ από μέσα τους ανθρώπους για να τους βοηθώ να συνδέσουν τα εντός τους ασύνδετα, κερματισμένα κι αποσπασματικά τους κομμάτια, όνειρα, επιγνώσεις και ψυχο-πνευματικές δυνατότητες, υπό το βλέμμα τους εσωτερικού τους παρατηρητή.

Αν, με αφορμή την σύνδεση μου με τους θεραπευόμενούς μου την ώρα που συμβαίνει η σχέση μας, δεν παρατηρούσα τις δικές μου προβολές, τις καθηλώσεις μου, τις ανεπαίσθητες εντάσεις, τα δικά μου συμπλέγματα και τις εντός μου υφέσεις. Αν, με αφορμή το ψυχοθεραπευτικό ταξίδι των άλλων, δεν διεύρυνα περαιτέρω το δικό μου.

Αν δεν ανακάλυπτα, μέσα από τις δικές μου και τις δικές τους αυτο-αποκαλύψεις, τα κομβικά σημεία μέσω των οποίων ο άνθρωπος επικοινωνεί, ανασυγκροτείται,

πληρώνεται και θεραπεύεται, διευρύνεται και φωτίζεται, καθώς συζητάει με τον εαυτό του και τις σχέσεις του με τους άλλους. Αυτά είναι:

- Η σύνδεση των διαστάσεων του χρόνου (παρελθόν-παρόν-μέλλον) σε μια επαρκώς νοηματοδοτημένη ενότητα,
- Η -μέσω της χρήσης του λόγου- υπέρβαση των περιορισμών της λογικής,
- Η συμπερίληψη όλων των βιωμάτων στον υπαρκτικό ενεργειακό χώρο της καρδιάς,
- Η -με κάθε αφορμή- αξιοποίηση της απώλειας & της ιδέας του ατομικού θανάτου για την νοηματοδότηση της ζωής,
- Η αξιοποίηση των διαπροσωπικών δυσκολιών για την ανάσυρση της ψυχικής σκιάς και την ζωογόνηση του εαυτού από την ενέργεια που η ατομική και η συλλογική σκιά ενέχει.

Η ζωή μου θαταν πολύ βαρετή αν δεν είχα συνεχώς την ανάγκη να αντιμετωπίζω τις άπιαστες χρονικές στιγμές ως κελεύσματα και υποσχέσεις αιωνιότητας.

Αν δεν χρησιμοποιούσα τους εσωτερικούς μου διαλόγους ως αφορμή επένδυσης κι επεξεργασίας του νοήματος που λανθάνει μέσα στις αντιφάσεις της ζωής και του ενδοψυχικού κόσμου. Αν δεν ανακάλυπτα μέσα στις συνεχείς εσωτερικές μου αντιφάσεις την προοπτική της σύνθεσης του ενιαίου εαυτού.

Αν, μέσα στην νωχελική κι ακατάστατη καθημερινότητα, δεν βιαζόμουν να είμαι συνεχώς παρών, ανεξάρτητα από τις πιθανότητες επιτυχίας του «παράτολμου» εγχειρήματος. Αν δεν έβλεπα στο σώμα της συντρόφου μου την ζωογόνα προοπτική της επιθυμίας, που είναι η αλληλοπεριχώρηση μιας σε βάθος ψυχικής επένδυσης και αυθυπέρβασης χωρίς όρια και τέλος.

Αν δεν έβλεπα στο γέλιο, την οργή, την θλίψη και την χαρά του γιού και της κόρης μου την βαθιά μου ανάγκη να σμίξω με το αέναο κι άχρονο μέλλον, χρησιμοποιώντας την αυξανόμενη οικειότητα κι εμβάθυνση στην παρούσα σχέση γονιού-παιδιού.

Αν ενσυνείδητα δεν επιδίωκα, μέσα στην εντεινόμενη ανάγκη μου για προσευχητική μοναχικότητα, να είμαι ερωτικά παρών και υπαρξιακά συνδεδεμένος με ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Η ζωή θα ήταν βαρετή αν τα παιδιά μου δεν μου χαλούσαν τα σχέδια και την ησυχία μου. Δηλαδή, την πάγια και -συχνά- ανεπίγνωστη εγωική μου πρόθεση να

κλείνομαι αυνανιστικά στο καβούκι των δικών μου ρυθμών και στόχων, παραμένοντας αγαπητικά κι αυτογνωστικά αμετακίνητος & στείρος.

Θα ήταν για μένα ανυπόφορα βαρετή η ζωή, αν το βάθος του βιώματος της παρούσας στιγμής είχε όρια και τέλος. Τέλος, που τουλάχιστον σ' αυτήν την ζωή θα μπορούσα να κατακτήσω.

Αν τα πιο τρομαχτικά για την προσωπικότητά μου συναισθήματα μου δεν μετουσιώνονταν φανερά σε πύλη προς την πραγμάτωση των πιο απίστευτων κι ακατάληπτων δυνατοτήτων της ψυχής μου.

Η ζωή μου θα ήταν βαρετή, αν υποκαθιστούσα συχνά το αίτημά μου να καταληφθώ από το Θείο και υπέρλογο με την προσπάθειά μου να το καταλάβω...

Παρατήρηση: ο Δρ. Γρηγόρης Βασιλειάδης είναι δημιουργός της ιστοσελίδας www.aftognosia.gr.